

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання VI № 132 (639)

П'ятниця, 2 листопада 1962 р.

Ціна 2 коп.

НА БУДОВІ І В МІСЬККОМУ

НА стіні однієї з споруд комсомольської новобудови — Кіровоградського м'ясокомбінату красується щит, напис на якому закликає: «Товариші! Закінчи будівельну частину м'ясожирового і ковбасного цехів до 12 серпня 1962 року». А тим часом на об'єкті щось сьогодні пораняться муляри, вивершуючи останній поверх.

Всередині приміщення господарюють штукатури. Ось гурт дівчат в робочих спеціалках про щось радяться.

— О, з'явився один, — раптом вигукнула штукатуриця Галина Буйлук.

— Едік, давай до нас, робота є! — звернулася бригадир штукатурів Люба Явтушенко до того, що «з'явився».

Едік махнув рукою: мовляв, зачекаєте.

— Ну й робота, — бідкаються дівчата. — То того немає, то те не так.

На цей раз треба було перенести козли. Едуард Колягін виправдовується:

— Чого ви сердитесь, дівчата? Адже знаєте, що нас всього два теслярі на три бригади штукатурів. Не можемо ж ми розірватися...

Перед цим в конторі будови штукатуриця Катерина Нетребенко з бригади Валентини Редько зі слізьми на очах розповідала:

— Скоро й обід, а ми майже нічого не зробили. Зранку сказав майстер Пентюхов: «Отут штукатурте». А сам зник. Чим же штукатурити, коли розчину не було? Лише півгодини тому підвезли суміш. Накидали ми в баддю розчин, а крановщик подав його не нам, а мулярам на четвертий поверх. Зараз кран зайнятий іншим. Розгардіяш один — і більше нічого.

— Багато робиться у нас непродумано, — говорять арматурник Володимир Балануца. — Організація праці нікудишня. Можеш байдикувати день-два — і ніхто тебе не спитає, чому не працюєш. У бригаді нас п'ятеро. Сьогодні, приміром, з повним навантаженням працюю я і ось він, Олександр Кирилов. Для інших немає роботи, бо не ту арматуру подали. Могли б же ті, хто не зайнятий на арматурі, виконувати

інші роботи, скажімо, бетон вкладати, проводити електропроводку, вкрити-вештати, траншеї копати. Та спробуй добитися тут чогось. Як в тому прислів'ї: «Іван киває на Петра».

Це — лише кілька фактів. Фактів лише з однієї, третьої будівельної площадки. Молодь на будові запитує: де «Комсомольський прожектор»? Чому не діє комсомольський штаб?

Штаб розпався три місяці тому. Це також факт. А інструктор Кіровоградського міськкому Віктор Квашневський, сидючи у себе в кабінеті, дивується: — Як так розпався, коли я є заступником начальника штабу?

У протоколі звітно-виборних комсомольських зборів м'ясокомбінату, що відбулися півтора місяця тому, записано: створити новий штаб. Віктор про це не знає, хоч і закріплений від міськкому комсомолу за будовою. А звідки йому знати, коли він навіть і не був на цих зборах?

Конче потрібна будові допомога міськкому комсомолу. Потрібна, але її немає. Відвернулися працівники міськкому від об'єкту. Важко встановити, хто і коли з них там був. Другий секретар міськкому Н. Івахненко, наприклад, вважає, що м'ясокомбінат її не стосується.

— За роботу комсомольської організації цього об'єкту відповідає інструктор Квашневський. До нього й звертайся, — говорить Івахненко.

— У мене понад п'ятдесят організацій. Не можу ж я увесь час сидіти на м'ясокомбінаті, — заявляє Віктор Квашневський.

За його словами, десь у квітні на бюро міськкому розглядалося питання про стан справ на будові. Та не зміг Віктор показати рішення цього бюро.

— І де воно поділося, — розпачливо говорить він, закривши папки, в яких щойно рився. — Знаєте, зараз я не маю часу, поспішаю на заняття. Приходьте завтра, може знайдемо...

І. СЕМЕНОВ.

м. Кіровоград.

ГВАРДІЄЦЬ ЗБИРАННЯ

ПОЗАТОРІК повернувся Микола Гладковський з рядів Радянської Армії в колгосп імені ХХІІ з'їзду КПРС Добровеличківського району. З того часу і працює тут механізатором — взимку на фермі, з початком польових робіт — у полі.

Як тільки розпочалися другі жнива, правління артлі вирішило послати молодого комуніста на збирання кукурудзи. Доручили йому комбайн «Херсоньць-3».

З перших днів збиральних робіт Микола Гладковський змагається зі старим досвідченим механізатором комуністом Андрієм Невельським. Обидва комбайнери зобов'язалися до 45-х роковин Великого Жовтня зібрати по 250 гектарів кукурудзи. Перед у змаганні веде Микола Гладковський, який щоденно перевиконує норму виробітку, доводячи її до 8—11 гектарів. На його комбайні вже сяє три зірки перемоги. Його ім'я занесене на Дошку пошани міжрайонної газети «Сільське життя». За перевиконання норм на збиранні кукурудзи Миколою Гладковським нагороджено Почесною грамотою райкому партії.

П. ШЕЙКО.

Він виконує свої виробничі завдання на 120 процентів.
На знімку: Микола ВІПОВСЬКИЙ.
Фото М. САВКУНОВА.

Від душі працює в Кіровоградському автобусному парку слюсар-інструментальник комсомолец Микола Виповський. Ставши на трудову вахту на честь 45-х роковин Великого Жовт-

АГРЕГАТ ВЕДЕ ОЛЕКСА САВЧЕНКО

КОЛИ минула перша десятиденка других жнив, то для кукурудзодів колгоспу «Пам'ять Леніна» Вільшанського району нічого втішого вона не принесла.

— З такими темпами і до нового року не впраємося з качанистою, — з занепокоєнням говорили колгоспники.

Боліла хліборобська душа. На площі 826 гектарів вирощено дорідний врожай качанистої. Скільки праці вкладено! І ось частини цього врожаю загрожує небезпека. Хоч би ще один комбайн на плантацію. І такий комбайн був у колгоспі. Новенький «Херсоньць», який кілька днів тому одержали, стояв у таборі тракторної бригади. Нікого було посадити на нього. Дорогоцінні дні збігали, а комбайнера не знаходили.

Тоді заступник секретаря комсомольської організації, тракторист артлі Олександра Савченка сказав своєму бригадирові Миколі Волошанюку:

— Мені, правда, не доводилося працювати на комбайні. Але якщо вже так склалися обставини, то давай я спробую повести новий «Херсоньць».

— А й справді, — зрадів бригадир. — Не святі ж горшки ліплять. Значить, так. Дамо тобі «ДТ-54», на

якому працює Микола Чигринський. Думаю, що ви спрацюєтесь.

Не гаючи часу, Олександр на наступний же день вивіз агрегат на кукурудзяну плантацію.

...У чистому повітрі кружляють білі нитки павутиння. В степ прийшло бабине літо. Павутиння ледь-ледь тремтить. Певно, від гуркоту моторів, що доносяться з-за стеблистої качанистої. Ось на повороті в загінку показався спершу «ДТ-54», а за ним і «Херсоньць».

— Це агрегат Олександра Савченка, — каже Микола Волошанюк. — Справно працюють хлопці.

На комбайні майорить червоний прапорець. На рахунок агрегата вже понад 150 гектарів зібрано кукурудзи. Коротенька зупинка, щоб замінити причеп, наповнений качанами. В цей час бригадир повідомляє хлопця, що їх агрегат вже вийшов в кращу десятку агрегатів по району.

Хлопці розходяться по своїх місцях. Треба поспішати. Адже головне — якнайшвидше зібрати качанисту.

І. КОТОВСЬКИЙ,

наш позаштатний кореспондент. Вільшанський район.

БЕЗ СОВІСТІ НЕ ПРОЖИВЕШ

1. —

НАВІТЬ соромно признаватися, що не знаємо, які маємо на сьогодні результати праці. Та не в своїй безпорадності розписуємося. Кожна з нас докладає по 45—50 свиноматок. Отож і немає нічого дивного, що втратили лік поросят, яких передали на відгодівельний майданчик.

Запитали ми днями про це у зоотехніка Катерини Іванової. А вона каже:

— Не знаю. Всі дані в конторі колгоспу.

В бухгалтерії нам кажуть: — Питайте у зоотехніка.

Отак цікавляться нашою працею в колгоспі. Та коли б то біда тільки в цьому. На фермі почався падіж порослят. Останнім часом щоденно їх гине по одному-двоє. А що ми можемо вдіяти, коли приміщення пронизують протяги, не вистачає кормів. На 25 свиноматок одержуємо лише по два відра кукурудзи. Пропустимо її через «ДКУ», розведемо пійло — майже сама вода. Сдана і цієї рідини вдосталь не можуть одержувати свиноматки, бо побиті, побризані корита. Вже й намагаємось по частинах розливати пійло в корита. Всерйоз вихлюпується. Обрат завозяться на ферму нерегулярно — 1—2 рази на тиждень. То що ж їстимуть поросля! Поки маленьке, живе материним

2. —

молоком, а як переходить на оті випадкові горе-корми, — починає хиріти. Недавно в групі Марії Михайлишиної паралізувало однієї свиноматці задні ноги. Свиноматку забрали, а дев'ять маленьких поросляток залишилося. Просила Марія у завфермою І. П. Короля, щоб сходили у контору і написав для них молока. Начебто десь і ходив завфермою, але нічого не зробив.

Відмовили, — каже. Лише обіцянками відбулася і зоотехнік К. Іванова. А тим часом троє порослят вже загинуло. На чий все це совісті, хто, нарешті, відповідатиме за падіж?

Ферма не підготовлена до зими. Вікна побиті, дах місцями протікає, підлога нікудишня, двох дверей зовсім немає, потребують ремонту клітки.

Говорили ми про ці недоліки недавно на звітно-виборних комсомольських зборах, писали про них у «Бліскавці», в «Комсомольському прожекторі». А користі від того ніякої, наче свиноматка, крім нас, свиноматок, більше нікого не стосується. Завфермою І. П. Король відмахується, мовляв, зараз другі жнива, ніколи, починайте, скоро все владнається. Доки ж чекати!

М. СЕМЕНЮК, К. АВРАХОВА, М. МИХАЙЛИШИНА, Н. КОВАЛЬОВА — свиноматки колгоспу імені Карла Маркса (с. Пролетарське) Олександрійського району.

ПРИЄМНЕ враження справляють типові приміщення молочно-товарної ферми колгоспу імені Чкалова Голованівського району. Все тут відремонтоване: і підлога, і вікна, і двері, і кормушки. Діють автопоїлки. На фермі чистота і порядок. Недавно доярки гуртом побілили приміщення.

Якби ж то скрізь було так на фермах артлі. Ось взяти телятник. Коротко про нього можна сказати так: це приміщення аварійне. Однак до ремонту його ще не приступали. П'ятий рік не проводиться ремонт у вівчарнику. Тут навіть стіни діряві. Можна зрозуміти хвилювання чабанів. Віви боятися сирості. А куди ж від неї подінешся, коли дах як решето. У вівчарнику не вистачає кормушок.

— А наш завфермою Дацько за чаркою нічого цього не бачить, — говорить чабан Семен Чернюк. — Скільки просили його влі-

ку, щоб відремонтувати кошару. Так він і про це не потурбувався.

Справді, складається враження, що правління артлі (голова Я. Т. Савчук) клопочеться лише про молочно-товарну ферму, а інші галузі тваринництва його не хвилюють.

На свиноматках от-от мають розпочатися турові опоросяти свиноматок. Коли заходить про це мова, завідувач фермою Серій Поліщук з занепокоєнням говорить:

— Бачите, яка тіснота. Ми вже зараз не маємо де розмістити 120 підсвінків трьохмісячного віку. А що буде, коли почнуться опоросяти, куди дватимемо порослят? Не уявляю...

Скаржаться на нестачу приміщень і чабани. Сімсот голів овець скучено у вівчарнику площею в 250 квадратних метрів. Не вирішено в артлі, де ж зимуватимуть 90 телят. Для них поки що немає приміщень.

Всі ці недоліки були вказані в матеріалах колгосп-

ної рейдової бригади, яка перевіряла готовність тваринництва до зими. Про результати рейду знають керівники колгоспу. І не тільки знають, а й обіцяли найближчим часом взяти заходів.

— Однак минають дні за днями, — каже ветлікар Г. А. Бердо, — а нічого не робиться.

Хочеться сказати ще й про таке. В артлі не так вже й багато кормів для худоби. Але й ті, що є, погано зберігаються. Скірти соломи не вивершені, багато куп соломи й подови у полі не зібрані. Скільки-то корму загине, зогниє, якщо його не спроможуться в найближчі дні звести. Варто б подумати, як краще використати бурякову гичку, соняшникові шалки, які тоннами лежать у полі. Адже це важливий резерв для забезпечення достатку кормів.

Л. ПОЛІЩУК, наш позаштатний кореспондент. Голованівський район.

КОЛИ я звернувся до кількох комсомольців з третьої бригади колгоспу імені Орджонікідзе з запитанням, як і чим живе їх комсомольська група, відповідь одержав не відразу. Нарешті групкомсорт Анатолій Середенко, відповів, зітхнувши:

— Живе кожен, як захоче... Нам ніхто нічого не говорить і ми... Тут він чомусь запнувся. Мабуть, не дуже хотілося говорити про тихе життя.

Анатолія Середенка вибрали групкомсоргом майже рік тому. До речі, обирали не комсомольці. Секретар колгоспної комсомольської організації підізвала його і мовила:

— Будеш комсоргом в третій бригаді. — Та я ж не знаю, що і як... Думаю поступати в Інгульське училище механізації...

Та це не зупинило секретаря. — Будеш. Допоможемо і робитимеш.

ЧИМ ЖИВЕ КОМСОМОЛЬСЬКА ГРУПА?

Дні йшли за днями. Анатолій поступив в училище механізації. Правда, додому приїздив щодня (до Інгульського — шість кілометрів).

Одного вечора зібрав молодь в клубі. — Що ж будемо робити? — запитав.

Здвигнули плечима юнаки й дівчата, не перестаючи лузати насіння.

Тракторист Микола Зима сказав, що йому до трактора вранці. Поговорили, нудьгуючи про те, про се і вирішили... потанцювати. Далі зовечора тільки і бували танці, коли кіно немає.

— Не знали про що говорити, — виправдовується Анатолій. — А згоріло було вказівкою.

Комсомольці групи (а їх всього шість,

крім молоді, яка не в комсомолі) на ферму не заглядали, не цікавилися, чи му ферма пасе задніх в районі. Не спромоглися регулярно підбивати підсумки соціалістичного змагання, пропагувати передовий досвід, випускати регулярно стінну газету, «бойові листки».

Коли почали збирати кукурудзу, на дорогах немало валялося качанів. Та «Комсомольських прожекторів» тут і не думали організувати.

Широким розмахом набрав всюди комуністичний рух. Та в цій бригаді немов і не чули про нього: жоден юнак чи дівчина не стали членом бригади чи ударником комуністичної праці. А є ж молодь, яка добре трудиться. Для прикладу, взяти хоча б тракториста Тараса Журавля. Він щодня виконував і перевищував норми виробітку на перевезенні качанів від комбайна на тік.

В жовтні розпочалися заняття в сітці комсомольської політосвіти. Комсомольці і молодь бригади теж прийшли до клубу. Але не на заняття політгуртка, а на танці.

— Ми не знаємо, який гурток у нас

і, взагалі, чи він буде, — говорять дівчата.

Головне те, що в цій групі робота не планується, а тому збори не збираються. Комсомольці вже по 3-4 місяці не сплачують членських внесків.

Не знає групкомсорт, за що братися. А роботи — хоч відбавляй. На приміщення клубу соромно глянути. Стіни не обмазані, дах світиться. Не працює жоден гурток художньої самодіяльності. Не пам'ятають колгоспники, коли в клубі була лекція чи бесіда.

В бригаді відсутня будь-яка наочна агітація. Лише на стовпі біля магазину висить старий, подертий лозунг: «Зустрінемо весну у всеозброєнні». А комсомольці не знають, що робити.

Дивно. Чим же тоді займається комітет комсомолу колгоспу? Чому члени комітету, його секретар не керують групами, не допомагають в організації роботи? Невже члени комітету не розуміють, що вся діяльність комсомольської організації залежить від того, як буде поставлена робота в групах, бригадах?

А працівники райкому комсомолу? Чи відомо їм, як живе ця комсомольська група, про що вона звітуватиме на звітно-виборних зборах?

Л. ЛИПА,

Колгосп імені Орджонікідзе. Устнівського району.

ІНІЦІАТИВА І ДОСВІД

ЗАВОДСЬКА „ТРЕТЯКОВКА“

В ОБІДНЮ перерву робітники юрмились біля нової, барвисто оформленої вітрини. На ній — заголовок: «В світі прекрасного». Трохи нижче — підзаголовок: «Бюлетень мистецтва».

— Що за новина? — запитує хтось.

Коваль Віктор Прокоф'єв, який стояв ближче до стенду, вголос прочитав: «Шановні читачі! Можливо, цей «Бюлетень мистецтва» для декого — явище не зовсім звичайне, але настав час, коли знання мистецтва є такою ж духовною потребою для кожної людини, як і необхідність читати книжки, газети, дивитись кіно...».

— Цікаво, — почувшись голоси. — Читай далі.

«Про значення мистецтва в житті людини і розповідь вам «Бюлетень». Він ставить своєю метою познайомити читача з мистецтвом взагалі і з живописом в першу чергу».

— Непогано придумано, — зауважив слюсар механоскладального цеху Микола Висельов, коли Прокоф'єв закінчив читати. — Дивлюсь зараз на «Последний день Помпеї» і ніче вперше її побачив.

— Мало бути зрячим. Красиве слід душею відчувати, — говорить Віктор Прокоф'єв якомусь немолодому робітникові.

Слухаю уривки розмов і пригадую той день, коли сам боязко ступив в цей новий і чарівний світ — світ прекрасного. Звичайно, я й раніше бачив прекрасне: захоплювався сходом сонця, народженням дня. Мені подобалось, лежачи на м'якій теплій траві, роздивляти безхмарне, бездонне небо. Але в тих випадках особливість бачення прекрасного полягала в тому, що мені просто було приємно все це спостерігати і слухати, та у внутрішню суть явищ я й не прагнув вникати.

Зовсім інші почуття оволоділи мною, коли я переступив поріг Державної Третьяковської галереї. В той день я відчув, що розуміння прекрасного — це не тільки приємне відчуття, а гармонійне і всебічне сприйняття всього баченого людиною, коли радість змінюється смутком, а байдужість — глибокою участю або навіть стражданням.

Важко передати всі враження від відвідування «Третьяковки». Повні світла і мудрого спокою полотна «співака лісів і долин» І. Шишкіна, життєвою правдивістю дихають портрети І. Крамського, насичені сумом і чаруючим звучанням повітря скромні картини І. Левітана...

Купивши в кіоску набір художніх листівок, я вирішив

колекціонувати репродукції з картин видатних художників. Коли після демобілізації приїхав в Олександрію, у мене вже налічувалось до 300 репродукцій.

Та незабаром відчув, що вже не дістаю такого, як ра-

ніш, естетичного задоволення від моєї улюбленої справи. Все частіше і частіше якийсь внутрішній голос підказував мені: «Ти повинен поділитися з товаришами тим, що маєш». Врешті-решт я прийшов до думки: треба на заводі створити щось подібне до гуртка любителів мистецтва.

Поділився своїм задумом з комсомольцями. Дехто скептично поставився до цього. Більшість мене підтримала. Так, з серпня минулого року редколегія стінної комсомольської газети почала випускати ілюстрований «Бюлетень мистецтва». В кожному номері дається короткий нарис про життя і творчість того чи іншого художника, а також вміщуються репродукції його найбільш цікавих картин. За рік наш «Бюлетень» познайомив робітників з творчістю видатних російських художників К. Брюлова, В. Тропініна, О. Венеціанова, П. Федотова, І. Айвазовського, І. Шишкіна, В. Сурикова і В. Перелова.

З самого початку комсомольці і молодь проявили великий інтерес до «Бюлетня мистецтва». В комітет комсомолу стали надходити пропозиції розповісти про того або іншого майстра пензлю. Активну участь у випуску «Бюлетня» беруть контролер відділу технічного контролю Валентина Дученко і Людмила Давченко. Людмила — великий любитель живопису — запропонувала багато репродукцій з власної колекції.

Сьогодні ми можемо з впевненістю сказати: світ прекрасного прийшов до нас на завод. В шум верстатів, в гуркіт ковальських молотів — в цю сталеву симфонію робочого дня, що володіє слухом і зором, зараз вилась нова мелодія прекрасного, яка полонить душу людини.

В. ПИЛИПЕНКО,
секретар комітету комсомолу Олександрійського заводу підійомно-транспортного обладнання.

В СЕЛІ Івангороді Олександрійського району живе колишній командир Другого Московського полку Федір Георгійович Соколов, член КПРС з 1918 року. Йому пощастило кілька разів бачити В. І. Леніна, тричі слухати його. Федір Георгійович часто виступає перед школярами, молоддю зі своїми спогадами про буремні часи революції, про Ілліча. Зараз Ф. Г. Соколов працює над книжкою спогадів, яка має назву «Прості люди».

Про себе Ф. Г. Соколов розповідає: — І дід мій, і батько були робітниками. Та й я сам з одинадцяти років почав працювати. Кінчив сільську приходську школу і на завод пішов. Учився хотілося, та не було за що. Тож 11 годин на заводі відроблюю, а потім у народний дім біжу — вчитися. Так п'ять років... Учився хотілося далі. І мені пощастило: незабаром після призову в армію я потрапив у військово училище. То були роки першої світової війни. Закінчивши училище, став офіцером. Але кому повинен був служити потомствений робітник? Не капіталістам і поміщикам звичайно. Війна розкрила мені очі. Ні, не царя треба захищати, та й не ту «батьківщину» обороняти, про яку нам в училищі говорили. Добру політичну академію прийшов на війні. Щоправда, військовою академію я закінчив пізніше, вже в радянський час.

Залп «Аврори» сколихнув далекі гори Румунії, де стояла тоді частина, в якій служив Ф. Г. Соколов. Війна стала ненавистною солдатам, прозрівали офіцери. Про відгомін революції серед солдат царської армії розповідається в уривку з книжки Федора Георгійовича, який ми друкуємо нижче.

РУМУНСЬКИЙ фронт найдовше від усіх інших був відірваний від подій, що відбувалися в Росії. Штаб румунської армії з його генералітетом вживав всіляких заходів проти проникнення в армію повідомлень про події в країні, особливо ретельно відгороджував армію від проникнення більшовицьких ідей і лозунгів більшовицької агітації. Але ідеї невагомі, і ніякі кордони та перешкоди не стримають їх.

Більшовицька газета «Окопная правда» була рідкою гостею на румунському фронті. Але коли вона вже потрапляла в руки солдат, то зачитувалась буквально до дірок. Після липневого наступу 1917 року розкол в армії був не тільки серед солдат, але й серед офіцерів.

... Полк йшов на відпочинок, в резерв. Попереду безперервно грає духовий оркестр. Розтягнувся полк. Але це був незвичайний перехід.

Біжить вдалину дорога. Попереду, далеко від голови колонні, на гнідому «дончаку» їде полковник — командир полку. Але не радує сьогодні старого воюка його улюбленець «Буцефал».

Сумні думки сьогодні у командира. В котрій вже раз перечитую послання із штабу армії. Генерал пише просто, відверто, так, як думає. Тимчасовий уряд повалено — більшість заарештовано. Керенський втік.

Матроси та інші темні особи безчинствують — вбивають своїх офіцерів. Ленін запропонував німцям мир. Союзники невдоволені, вимагають продовження війни

КЛУБ СТАРШОКЛАСНИКІВ

КОМСОМОЛЬЦІ Долинських середніх шкіл №№ 1 і 2 запропонували створити клуб старшокласників. Їх ініціатива була схвалена. Створення клубу відбулося в районному Будинку культури. Всі виступаючі висловились за цю хорошу ідею.

— Гуртки любителів літератури, музики, кіно, туризму завжди збиратимуть чимало учнів, — заявила секретар комсомольської організації другої школи Ада Ребенко. — Безумовно, треба як слід організувати їх роботу. За це повинні взятись наші ентузіасти.

Комсомольський актив школи створив раду клубу. Головою обрано одного з кращих учнів першої школи поета-початківця Геннадія Полівцова.

Клуб випустить свій літературний журнал «Маяк», редактором якого обрали десятикласницю Євгенію Копилову. Гурток кінолюбителів очолив Алім Копилов.

Протягом навчального року рада клубу старшокласників організує роботу університету культури, створить спортивні секції, проводитиме вечори відпочинку.

Хороші плани в організаторів клубу. Старшокласники прослухають бесіди «Про форми і жанри музичного мистецтва», «Про хорошу і погану музику», «Як створюється кінофільм?», «Радянська поезія».

У дні зимових і весняних канікул члени клубу проведуть спортивні змагання на кубок клубу, вечорні зустрічі з майстрами і розрядниками спорту.

Хорошу справу схвалили в районі, її підтримали директори шкіл. Правда, серед педагогів зустрілись і такі, що захвилювались, висловили сумніви в доцільності клубу. Та життя розвіє ці сумніви.

Г. МІРОШНИК,
секретар Долинського райкому комсомолу.

Світаний!

до переможного кінця. На Україні, в Києві Скоропадський збирає свої війська — гайдамаків.

«Необхідно, — пише генерал, — відгородити полк від проникнення більшовицької зарази, не допускати з підрозділ більшовиків і нещадно виганяти всіх більшовицьки настроєних солдат і офіцерів. Батьківщина і престол вимагають від нас жертв — не шкодуючи життя свого виконати присягу російського офіцера. І наш монарх сторицею відплатить за труд наш».

Не міг зрозуміти полковник головного. Чому генерал армії пише листа, а не наказ? Полковник, не вірячи очам своїм, ще раз прочитав все, вимовляючи вголос розділові знаки. Перегорнув аркуш, але наказу не було.

Замислився полковник. Відчував, що становище верховного командування похитнулось. Бравий полковник згорбився і постарів за один перехід.

ПОЛК ІДЕ. Сонце підбилося на полудень, дорога паре. Пісня втратила бадьорість — облінилась. Солдатська свіжість ранку зів'яла. В одній групці чується розмова.

— А що, Петре, пишуть в газетах, ти читав на привалі.

— Читав. Та не дуже зрозумів. Пишуть про примирення з німцями, а закликають країну боронити зі зброєю в руках. Створені загони Червоної гвардії з пітерських робітників, які ведуть бої. Теж з німцями. А потім ще борються з мішочниками-спекулянтами. І ще з якимось сабо... саботажем. А що воно таке — я не знаю.

Помовчали. Поправляли на ходу речові мішки за плечима. І знову всі глянули на Петра.

— А ще, — продовжував він, — всюди створені Ради з робітників, селянських і солдатських депутатів. І вся влада у них в руках.

— А Ленін як?

— Це ж і пише сам Ленін.

— Так він же головний?

— Ну, він...

— А як же вся влада у Радах?

Гриша Пермін — зав. зброєю полку, військовий чиновник, голова полкового комітету, більшовик, влився в гурт і давно йде в загальній колоні, прислухаючись

На завод «Червона зірка» Віктор Приходько прийшов у 1958 році після закінчення Кіровоградського технікуму сільськогосподарського машинобудування. Тепер він працює старшим нормувальником в інструментальному цеху. Віктор — рационалізатор. На його рахунок 10 раціоналізацій, економічний ефект яких становить сотні карбованців. Свою працю Віктор поєднує з навчанням на вечірньому відділенні Харківського політехнічного інституту. На знімку: Віктор ПРИХОДЬКО.

Фото В. КОВПАКА.

НЕЗАБУТНЯ ЗУСТРІЧ

Учні Олександрійської середньої школи № 16 запросили до себе в гості молодих кубинців, які проходять виробничу практику в м. Олександрії. Школярі і запрошені зібралися в святково прикрашеному кінотеатрі імені Ю. Гагаріна. Кубинців привітали секретар парторганізації школи Г. А. Дрозд, учні Тамара Кібік і Наташа Іщенко. Зарубіжні друзі гаряче подякували за гостинність. Школярі прийняли їх в почесні піонери, подарували великий альбом картин «Жовтню — 45 років». Після урочистої частини відбувся концерт. Кубинці виконали кілька національних пісень, потім виступали школярі. Зустріч закінчилася танцями і масовими іграми.

В. ЖУРАВСЬКИЙ,
с. Пантаївка, учитель.

Клас майбутніх вожатих і завклубами

В Аджамській середній школі в цьому навчальному році вперше створено спеціальний клас — дев'ятий, в якому вчаться майбутні старші піонервожати і завідуючі клубами. До цього колективу підібрано учнів з різних шкіл Кіровоградського району, тих, хто виявив бажання після одинадцятого класу працювати на ниві піонерської і клубної роботи. Викладають тут кращі вчителі школи. Класним керівником призначена викладач російської літератури Тамара Лівашинова. Музику викладає Анатолій Грозан, хореографію — працівник Будинку культури Андрій Шустер, співі і клубну справу — Василь Козленко.

Будинку культури надає в розпорядження спецкласу автомашину. Влітку учні часто відїжджали з концертами у віддалені села району, там же проводили і усні журнали «Хочу все знати». Зараз клас готує нову концертну програму до 45-річчя Великого Жовтня.

Т. СИДОРЕНКО,
вчитель.

Кіровоградський район.

ЩОДЕННА РАДІОГАЗЕТА

ЩОВЕЧОРА жителі Новгорода і навколишніх сіл слухають спеціальні випуски районної радіогазети «Новини тижня».

Раніше газета виходила лише один раз на тиждень. Коли ж почалися другі живна, виникла потреба щоденно інформувати колгоспників про хід збиральних робіт. Осць тоді активіст редколегії і почав випускати позачергові передачі. В радіогазеті запроваджено Дошку пошани, на яку кожного дня заносяться прізвища героїв других жив. З неї трудящі району довідались про чудові успіхи перших «сотенників» Петра Мірошинченка і Василя Ісаєва з колгоспу «Скраса», Степана Федаса з вершинокам'янської артілі імені Леніна, Бориса Литвина з колгоспу імені Калініна, Сергія Шепеленка з артілі імені Мічуріна.

Через «Новини тижня» передові комбайнери діляться довідом своєї роботи. Група ветеранів колгоспної праці звернулася через радіогазету з за-

ЩІЛЬНИМ кільцем оточили учні Панчівської восьмирічної школи велику купу неочищених качанів на току.

— Скільки тут, дядьку Михайле? — запитали вони бригадира Михайла Матяха. Той посміхається:

— Десь до трьохсот центнерів.

— Ого! Та нічого, до вчора обов'язково впраємось.

Восьмикласники запропонували змагатися: хто більше. Всі погодилися, взялися до роботи.

Надвечір великої купи ніби й не було, розгалузилась вона на п'ять менших, золотих. Вже збиралися

На Гайворонському маслозаводі добра слава йде про комсомольського секретаря Юлію Данговську. Молода комуністка є однією з кращих виробничниць на підприємстві, хороша матір'ю своїх двох малюків і бойовим ватажком комсомольців.

На знімку Юлія ДЗІГОВСЬКА.

Фото В. ЗЕМНОРІЯ.

ВИМПЕЛ — П'ЯТИКЛАСНИКАМ

йти додому, коли під'їхав трактор з причепом, наповненим неочищеними качанями.

— Приймай добавку! — гукнув тракторист Микола Брагат.

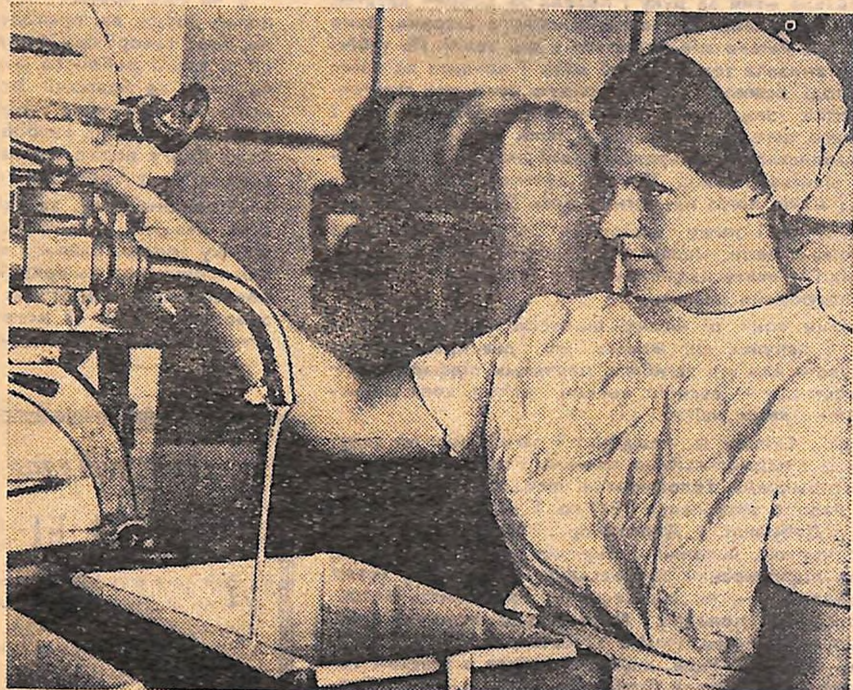
Учні тут же вирішують продовжити роботу. А через якісь півгодини на току не залишається жодного неочищеного качана. Ра-

да дружини на чолі з старою піонервожатою Раїсою Мицул підрахувала, що всі п'ять загонів очистили за день більше 350 центнерів, з них більше 100 — на рахунок п'ятикласників. Ім і присуджується перехідний Червоний вимпел.

...Другого дня маленький прапорець майорів біля пі-

онери п'ятого класу. А вони надзвичайно горді від цього, ще вправніше заходилися біля неочищених качанів. Вони домовилися між собою нікому не поступитися першістю.

І. П. БАНТИШ,
директор Панчівської восьмирічної школи.
Новомиргородський район.

КОРОТКО

ЧУДОВИЙ подарунок напередодні свята Великого Жовтня одержали студенти Кіровоградського кооперативного технікуму. Привітно розмілилися двері нової ідальни. Дешеві і смачні обіди та сніданки тепер одержують учні щодня.

ШЕРСТЮК, СОЯКО, ГОРБАТЮК, студенти технікуму.

ЮХИМІЮ Іванівну Москаленко поважають в артілі імені Боженка Кіровоградського району. Багато років працює вона листоношею. Завдяки Ю. І. Москаленко більшість колгоспників передплатила на 1963 рік по два, три і більше періодичних видань.

П. ШПАЧЕНКО,
юнкор.

совий уряд вимагав від народу і солдатів вести війну до переможного кінця. А після війни всі багатства захопили б капіталісти, а робітникам і селянам залишили б руки, щоб ними на багатіях працювали. А тепер в Росії Радянська влада.

Ще на початку цієї бесіди до групи під'їхав вершник — офіцер. Він тримався збоку, трохи позаду, прислухався до слів Перміна.

— Хороше співаєте, пане військовий чиновник Пермін! Тільки невідомо, де сидите!

Пермін не зупиняючись, повернув голову, побачив прапорщика Сабу.

— А, пан херсонський поміщик! Що, підслухувати під'їхали? Даремно. Не допоможе. Пісенька ваша проспівана. Я ось тут по дорозі розповідаю солдатам, що таке Радянська влада і що вона дає народу.

— Це я чув. Але й закони воєнного часу ви б повинні знати...

МОВЧАЛИ солдати. Лише поглядами перекинулись, співчутливо глянули на Перміна.

— Закони ці, — говорив він, — я добре знаю. Але сумніваюсь, чи знаєте ви з вашим університетським значком на кітелі закони суспільного історичного розвитку.

Ферапонт на кулеметній тачанці довго їхав мовчки, слухаючи Перміна. Коли під'їхав Сабу, він спробував знаками звернути увагу Перміна на його присутність. Але це йому не вдалося. Але коли він почув загрозу Перміну, не витримав:

— А як ви, дружочки, послухайте моє соображення?

Всі повернули голови в бік Ферапонта. Богатир правив парю вороних. Ситі красавці з розчесаними гривами йшли повагом, ніби милувались собою. Він перекинув віжки в ліву руку і показуючи розчепіреною п'ятірнею в бік Сабу, гукнув:

— Треба цього пузана зняти з коня, а завтра на стоянці вибрати ротним кашоваром. Хай вчиться. Це буде закон воєнного часу.

— Ур-ра-а!

Свист, крик.

— Тягни його...

Все змішалось в одну мить. Кінь, на якому сидів офіцер, злякався, метнувся вбік. А Сабу, схоплений кількома руками, як чучало гепнувся мішком на землю. Солдати накиннулись на нього.

Порядок руху було порушено. Колонна ззаду насувалася. Утворився натовп. Гриша Пермін вискочив на тачанку. Від галасу жеребів почали рватися.

— Держи коней! — тримаючись за плечі Ферапонта, Гриша гукнув: — Струнко-о-о!..

І враз запанувала тиша. Серед солдат — на цілу голову вище, з відірваними погонами і гудзиками, блідий, безпомічний, жалюгідний стояв Сабу.

Пермін наказав:

— Товариші солдати! Я — голова полкового комітету. Наказую стати в стрій і не затримувати руху колонни. По мі-і-снях!

І колонна плавною рікою потекла по дорозі.

На узбіччі шляху стояв Сабу. Одинючий, чужий, воячий.

СОНЦЕ ховалось за гори. По долині потягнуло сирим холодом. Полк підтягнувся, прийняв порядок похідної колонни. На дорозі появились квартир'ери, чекаючи на свої підрозділи. Люди прибули на місце резерву — відпочинку. Оркестр, пропускаючи полк, грав бадьорий марш.

ПЕРЕПОНА ДОЗВІЛЛЮ

ВІЙХАВ з села Віктор Усачов, який раніше був завклубом. І комсомольці зібралися порадитися — кому доручити цю роботу. Та радились хлопці і дівчата не довго: помічник бригадира другої рільничої бригади М. Переходько вирішив по-своєму. Захопив ключі від приміщення і категорично заявив:

— На посаду цю нікого не допущу. І так людей не вистачає на різних роботах. Ще й завклубом когось призначити, байдки тут бити!..

З того часу клуб на замку, хоч і взяв т. Переходько на себе обов'язки завідуючого. Відкриває тільки в ті дні, коли кіно демонструється. А то немає в клубі господаря.

Настали довгі осінні вечори. Молодь вирішила організувати гуртки художньої самодіяльності, підготувати хороший концерт до свята. Звичайно, репети-

цію провести треба. Та клуб на замку, а коли підійшла до завідуючого, той сказав:

— Немає гасу лампу за-світити.

В той вечір не працював двигок, якраз ремонтували. Гуртківці запевнили — гас буде, нехай відкриває приміщення і категорично заявив:

— Мені за те завідуювання трудодні не нараховують. І не чайайте мене — коли схочу, тоді і відкрию.

Думається, відпочинок молоді — справа юнаків і дівчат села. Чому ж М. Переходько поводить себе так, ніби клуб — його власний будинок.

У молоді села немає змоги цікаво, весело відпочити тільки через отакі «дії» М. Переходька.

В. БЕЗП'ЯТИЙ.

с. Василівка
Добровеличківського району.

Культармійці радяться

У КІРОВОГРАДІ відбувся дводенний семінар кращих завідуючих сільськими клубами і бібліотеками області. На семінарі йшла мова про те, як культурармійці пропагують лист Н. Г. Заглади, які впроваджуються нові форми роботи в період збирання качанів, як залучається громадянська до культурно-освітньої роботи, яке місце повинен зайняти культурармійці в цій загальнонародній боротьбі.

Перед присутніми виступив учасник республіканського семінару працівників сільських закладів культури, завідуючий Володимирівським сільським клубом Кіровоградського району М. Житній. Він розповів про те, що впроваджується зараз культурармійцями республіки.

Всі учасники семінару прийшли до висновку, що необхідно ще наполегливіше працювати, поліпшувати зміст культурно-освітньої роботи на селі і прийняли звернення до всіх завідуючих сільськими клубами і бібліотеками області.

Учасники семінару провели диспут на тему «Поговоримо про совість, честь і місце культурно-освітнього працівника в загальнонародній боротьбі за побудову комунізму». Диспут проілював живою і цікавою. На ньому виступило 11 чоловік.

Б. НИКОЛАЄНКО,
ст. методист обласного Будинку народної творчості.

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»
2 листопада 1962 р., 3 стор.

НЕ ЗГАСНЕ СЛАВА ТИХ РОКІВ

ВЕВСАЛЮЩІ

до розмов. Він добре розуміє важкувате становище свого вихованця Петра, але чекає і хоче знати, як же молодий більшовик Петухов відповість. Петро подумав і каже:

— Ну, так, Ленін головний. Він над Радами головний, він головний більшовик.

— А ти говориш вся влада у Рад, а як же Ленін?

— Ну що Ленін? Я ж тобі кажу: Ленін головний над Радами.

— Ні, Петухов. Сердюк тебе правильно запитує, він хоче твердо знати: що таке Радянська влада і як вона будується.

Пермін свідомо говорив голосно, і солдати тісніше його обступали.

— Вигадувати не треба. Вистачить! І без тебе знадто багато охочих зводити наклеп на Леніна і більшовиків. Он есерівська куркульська газета та кадетська — фабрикантів і капіталістів тільки тим і займають, що брешуть на Леніна. І що його німці в заплomboваному вагоні привезли, і гроші йому дали, щоб він російську армію розклав і допомагав німцям. Та й інші брехні і небиліші вигадують лише для того, щоб солдати не розуміли, що Ленін бореться з капіталістами за право людей праці самостійно будувати своє життя, без капіталістів.

А Ленін справді повернувся в Росію і проїхав через Німеччину. В квітні 1917 року він прибув у Петроград. Тільки він вийшов з поїзда, проголосив: «Хай живе соціалістична революція!», «Вся влада Радам!». Народ землі російської через вибраних депутатів в Радах керувавмне всією країною, а вона велика і багатонаціональна.

ЗАМОВК Пермін. Лише човгання ніг чується. Рівно йде сіра солдатська маса.

— А Ленін, Петре, не головний над Радами. Він сам депутат Ради і є Головою Ради Народних Комісарів і керує роботою Рад через партію більшовиків, яка і створена його трудом. А в партії — найпередовіші створена його трудом. А в партії — найпередовіші люди, які борються за хороше життя бідних. А між царською владою і радянською був так званий Тимчасовий уряд. Уряд цей — буржуазний: з капіталістів, фабрикантів, торговців, куркулів... Ось цей Тимча-

КВІТИ, ЖИВІ КВІТИ...

Кожного року, за добрий десяток кілометрів, навіду я цей пагорок. Вже порохнявими стали тоненькі шатівки, що були колись обеліском і заодно постаментом. Та й землі давньої тут ні щіпка. Проціджені густими дощами, вона розвіялася дрібними пилінками і вироста над курним шляхом темнорожевим маківим цвітом.

Лягідно нагортаю в пригорщу крихку землю; разом з насінниками квітів, змученими і зморщеними зимою, висіваю на вимороженому пагорку. Щоб по весні, коли плещі і вулиці заповнять яскравочервоні знамена, а люди зі строгими обличчями вшановуватимуть пам'ятники і обеліски паперовими квітами, на забутий степовий пагорок запалахотіли живі темнорожеві маки.

То могила мого незапам'ятного батька. Я, немов сьогодні, бачу цей день. То було напровесні тисяча дев'ятсот сорок четвертого. Я пам'ятаю цей день, коли на потрискані руки матері лягло сповіщення про смерть її чоловіка, мого батька. Мені було ледве шість років. Мати не плакала.

Вона взяла мене за руку і повела за добрий десяток кілометрів від села. До свіжокопаного пагорка. Вона сказала, що батько мій покоїться в цій землі. На узбіччі шляху вирала темнорожеві маки і поклала на пагорок. Відтоді кожного року я навідую його, цей священний клаптик землі. На узбіччі шляху збираю маки і прикрашаю пагорок. А щосвєта, коли на площах і вулицях запалахотять яскравочервоні знамена, іду в застилий сільський сквер. Ніжний пучечок живих темнорожевих маків лягає на могилу моїх батьків-воїнів.

Потім знову і знову навідуюсь сюди. І маки, живі темнорожеві квіти, маленький пучечок маків лягає на сіру гранітну плиту надмогили, по сусідству з поживкими паперовими вінками.

Та звідки вони, ці неживі шелесті витвори! Хто їх вигадав в дарунок для живих; хто дав право живим вшановувати пам'ять загинувших мертвими підфарбованими пелюстками — весною, восени і влітку, коли доволі — квіти, квіти, квіти...

Могили... Скільки їх, невіданих і загублених по світу. Скільки їх з надмогилями плитами і суровими пам'ятниками-споминами. Голованівські ліси... Сизі береги Синюхи... Радість визволення 1944-го. І могили — у Вільшанці, у Добрянці, у Дорожниці... Пересічений кулеметною чергою, наприкінці березня сорок четвертого, помирив підполковник Зайковський. Він лежав серед юних пролісків — ніжних весняних пролісків. Молодий, зовсім ще молодий. Потім село визволив полк, яким він командував. Потім, за сотню метрів від Добрянської сільської Ради, вироста могила з бюстом Героя Радянського Союзу. Першими квітами — пролісками — увітчали пам'ять свого командира бійці його полку.

То було вісімнадцять років тому. Немає тепер на могилі, що причаїлась в мовчазному сквері, ні пролісків, ні темнорожевих маків, ні троянд... Одні паперові квіти, шелесті паперових витвори... Простують люди повз пам'ятники і не помічають ні гіркого полону, ні самотнього солдатського пагорка. Тільки перед великими свєтами зникають бур'яни з братських могил, щоб поступитись місцем паперовим вінкам.

Паперові вінки, лобода і гіркий полин. Вони на брат-

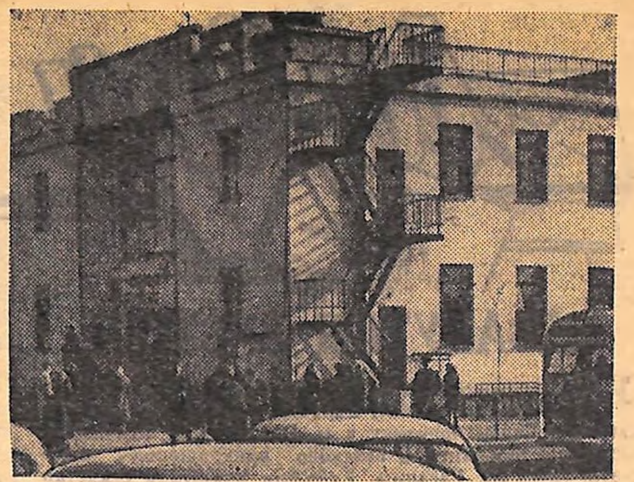
ській могилі в селі Яосипівці Вільшанського району, на могилі сімнадцятирічного односельчанина комсомольця Миколи Арнаути і його ровесників-воїнів. На могилі, що за два метри від порога сільради. З кабінету голови сільської Ради С. Д. Рябенського, через широке вікно, можна розпізнати епітафію героям і не побачити полину та лободи. З кабінету директора Піщанобридської школи-інтернату Новоукраїнського району Якова Лазаревича Андрійчука можна вглядіти підлітка, який нішком вкурює сигарету, і не помітити густого бур'яну на братській могилі. А вона — на подвір'ї школи.

Братська могила в Піщаному Броді. До недавнього часу з ініціативи селищної Ради щотижня приходив сюди хтось з односельчан і дбайливо прибирав могилу. Був тоді час приділяти увагу похованим бійцям і голові селищної Ради П. Г. Квітці. Невже тепер у вас, шановний Павло Гнатювичу, не болить серце, коли ви проходите повз зanedбану могилу воїнів! Адже в першу чергу оте безладдя, що панує на братській могилі, лежить на вашій совісті.

Є на світі професії і посади. Сотні різних професій і посад. Люди, які проходять повз строги гранітні обеліски, повз сурові пам'ятники-спомини, люди, які дивляться з свого робочого місця через широкі прямокутні вікна на братській могилі, ви теж за щось відповідаєте. Та найбільше у відповіді, щодня і щоночі, вдома і на своїй роботі, найбільше ви у відповіді, у невідкупному боргу перед батьками і синами, перед їхніми могилами. Ви у боргу перед своєю совістю.

...Кожного року, за добрий десяток кілометрів від села, навіду я пагорок. Лягідно нагортаю в пригорщу крихку землю; разом з насінниками квітів висіваю її на вимороженому пагорку. Щоб по весні, коли люди вшановуватимуть пам'ятники і обеліски живими квітами, залопотіли вони на могилі мого незапам'ятного батька ніжними пелюстками темнорожевих маків.

Олександр ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

Хороший подарунок підготували будівельники до свята Великого Жовтня. На околиці Кіровограда почав функціонувати новий автовокзал.

Автомат відповідає на запитання

ПЕЩОДАВНО в Московському політехнічному музеї почав експонуватись автомат, який відповідає на запитання. Інформаційний автомат здатний відповідати поки що на наперед передбачені 500 запитань. Створений для демонстраційних цілей, автомат трохи вищий людського зросту. Його срібно-блакитне «туловище» спирається на три ноги і уявляє чимось, що нагадує шлем космонавта з двома золотистими ріжками-антенами. Варто відвідувачу потрапити в зону чутливості емоцій датчика (антен, що знаходяться на «голові» автомата), як під забралом шлема засвітиться екран з зображенням багатьох знаків запитання і роздасться низький голос: «Я інформаційний автомат. Я можу відповідати на 500 запитань, вміщених в картотечі. Для цього необхідно лише набрати на номеронабірничій відповідний номер».

Лев ЕЛЬГЕ. (АПН).

Потрібен перекладач!

ТАК-ТАК, перекладач потрібен! Не звичайний, а звуко-кіноперекладач, який зумів би перекладати на людську мову хрипо-свистомігання кінокартин, що демонструються в Суходольському клубі.

Отож через тебе, Федьку, звертаємось по допомогу в Доліньський райвідділ культури: розшукайте нам такого перекладача!

В. КОВАЛЕНКО,
М. СОПКО,
В. СОПКО
та інші.

Печиста сила

Вздів Павло свою куму Та й почав журитись: Завтра свєто, а йому Нічим поглотиться.

— Бритву вкрали, е ж така

Ще печиста сила! — Й мов на лихо, язика Теща прикусила.

Відповідь Івана астронома-профана

Петро Іванові сказав: — Ти, друже, астрономом став,

Скажи: для чого день при дні

Нам Сонце сяє в вишині?

— Та це, — угору глянув той, — мабуть,

Щоб як подивившись, то чхнути.

Вячеслав СОКУРЕНКО,

робітник Кіровоградської мебльової фабрики імені Калініна.

НАШ ЗЕМЛЯК-ХУДОЖНИК

ЩЕ в дитинстві Волода Семчук почав малювати. Зошити і блокноти хлопця відображали буйну його фантазію: рясніли деревами, хатами, «портретами». А пізніше, коли закінчив Дружелюбівську середню школу, вступив у Косівське художнє училище прикладного мистецтва. Студентське життя захоплювало юнака, але довелося прощатися з друзями і викладачами. Володимира призвали до лав Радянської Армії. Він стає відмінником бойової і політичної підготовки. Вільний час ефрейтор В. Семчук присвячує улюбленим справам — пише лозунги, оформляє художні стенди, надсилає свої малюнки в газети.

В музей перетворився дім батьків. Карпатські пейзажі, портрети гуцулів в барвистому одязі, рідних, друзів, картинки солдатського дозвілля — ось далеко не повний перелік робіт молодого художника.

Наближається до кінця строк служби Володимира в Радянській Армії. Трохи сумно залишає товаришів. Але попереду у нього художнє училище, нові враження, натхненна праця і, без сумніву, успіхи.

Б. ВОЛОДИН.
с. Дружелюбівка
Добровеличківського району.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

В КІНОТЕАТРАХ МІСТА

Кінотеатр «Мир». «ПОМИЛКА ПРОФЕСОРА ХЕГЕРА». Початок о 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

Кінотеатр імені Держинського. «ВСІ ПО ДОМІВКАХ». Початок об 11 год., 1 та 3 год. дня, 5, 7 та 9 год. вечора. Для дітей «ХИТРИЙ ПЕТРО». Початок о 9 год. 20 хв. ранку.

Кінотеатр «Сивашськ». «ГУСАРСЬКА БАЛАДА». Початок о 10 год. ранку, 12, 2 та 4 год. дня, 6, 8 та 10 год. вечора.

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

Ми завжди раді бачити вас, друзі, в себел
Редакція працює з 10 години ранку до 6 години вечора.

Телефони редакції: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комитету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова.

БК 00384.

Зам. № 6747. Тираж 27.000.

Так роблять радянські люди

ВИПАДОК НА ОХОТСЬКОМУ МОРІ

До пасажирського судна «Хризолит», яке стояло біля узбережжя Охотського моря, вишов морський човен з пасажирами. Раптом на крутій хвилі його перевернуло. Люди опинились у крижаній воді. До місяця аварії поспішив «Хризолит». Потопаючим було кинуте рятувальні круги, а на допомогу жінці з трирічною дитиною кинувся в розбухане море комсомолец

Михайло Кузін. Він рятував матір і дитину. Всіх потерпілих моряки пароплава підняли на борт судна.

ДОБРОВІЛЬНІ РЕМОНТНІ ДРУЖИНИ

ВЯРОСЛАВЛІ при домоуправліннях організовано добровільні ремонтні дружини — теслярів, столярів, штукатурів, водопровідників. Вони на громадських засадах безоплатно виконують ремонтні роботи в квартирах інвалідів, людей похилого віку і багатодітних сімей. Сотні подяк дістають від жильців майстри добровільних дружин за свою корисну працю.

починає «сердитися». Пресувальника Д. Накопюка, наприклад, директор заводу не відпустив на змагання навіть після умовлянь голови міської ради Союзу спортивних товариств і організації.

— А мене двічі на семінари громадських тренерів не відпустив, — говорить Луїза Гречковська. — І ще, просто боляче стає, коли адміністрація заводу ніякої уваги не звертає на наші вдачі і невдачі на міських та обласних змаганнях.

Справді, спортсмени заводу не відчували справжньої підтримки. Для директора Л. Ф. Головине — план.

Отже роблю висновок: для керівників заводу виробничий план став своєрідним «новим ковчегом», за корму якого можна сховатися і відмахнутися від інших турбот.

Безумовно — план основне. Але ж не можна відсторонювати фізкультуру і спорт. Смілий, загартований спортсмен і біла верстата працюють краще, і виробничі показники у них високі. Коло покупок отого злополучного «чому» замкнулося в товаристві «Спартак». Не зарадив мене відповіддю заступник голови ради товариства Т. Стасюк, зіславшись на промахи в роботі інструктора Т. Стешенка. Винуватців занепаду фізкультурно-масової роботи на «Динаміку» так і не виявилось. Кожен має свій оригінальний «ковчег Ноя», за корму якого ховає недопустиму безтурботність.

І все це робиться з олімпійським спокоєм: голова колективу фізкультури і спорт починає на лавах деяких досягнень, а керівники ДСТ «Спартак» задоволені тим, що послали на завод методиста Т. Дячкова. Самозаспокоєння може привести до того, що, за висловом самих робітників, у команді «Динаміка» залишиться сам методист.

Федько КРОПИВА.

Хроніка клубу любителів поезії

НА ЧЕРГОВОМУ засіданні обласного Клубу любителів поезії обговорювалися нові вірші Георгія Шевченка. Виступаючи В. Гончаренко, В. Погрібний, голова обласного літературного об'єднання В. Ярош, В. Юр'єв відзначили, що молодий автор зробив значний крок вперед у своїй творчості. Було вказано Георгію і на ряд недоліків у його поезіях: деяку поверховість у розкритті тем, надуманість окремих образів.

Цього ж вечора відбувся турнір молодих літераторів. Пам'ятний томик «Кобзаря» одержав кіровоградець Микола Галиченко за поезію «Монолог бессмертного младенца».

На черговому літературному вечорі 14 листопада обговорюватимуться нові поезії Валерія Гончаренка.

ВІДПОВІДЬ НА ЧАЙНВОРД.

вміщений в газеті за 17 жовтня ц. р.

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: панно, ритуал, алое, префікс, ожеледь, рис, Острог, нетто, Орлюк, сметан, Шусіма, імбир.

ПО ВЕРТИКАЛІ: «Прапорносці». Олесь Гончар.

ЮНАКИ І ДІВЧАТА!

ТРИВАЄ передплата на обласну молодіжну газету. Ви зможете оформити її в усіх поштових відділеннях та в громадських уповноважених.

Передплатна ціна «Молодого комунара»: на 3 місяці — 72 копійки; на 6 місяців — 1 крб. 44 копійки; на 12 місяців — 2 крб. 88 копійки.

НЕ ЗАБУДЬТЕ СТАТИ ПЕРЕДПЛАТНИКОМ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» НА 1963 РІК!

ЗАКОРМОЮ „Ноева ковчега“

БАГАТО юнаків і дівчат «прописано» на Кіровоградському «Динаміку». Дивившись на їх авраамі рухи верстатів і мимоволі думаєш: ось де спорт розгорнуто! Сили ж які!

— Ет, який там спорт!.. Колись, ще в 1959 році був... А зараз, — Луїза Гречковська, краща волейболістка підприємства, різко махнула рукою.

В чому ж справа? Дівчина зам'ялася. Звичайно, Луїзі важко відповідати на це запитання. І я сам себе запитую: чому?

Та спершу надамо слово голові колективу фізкультури В. Грановському. А він відповідає повагом:

Ех, думаю, його б устами та мед п'яти! Виходить на «Динаміку» фізкультурно-масова робота на рівні. Розбираюсь далі. Виявляється, що спортивну частку заводу відстоюють одиниці з їх спортсмени, секції працюють не в повну силу.

Тоді В. Грановський міняє тактику: — Влітку ще сяк-так тренуємося, а взимку — все затихає. У нас немає бодяк примітивного спортивного залу. І претензії заявити нікому: в «Спартак» свого справжнього залу не існує, а адміністрація про аренду і слухати не хоче — фонд відсутній.

— Це дійсно так. Навіть стіл для тенісу довелось віддати клубу імені Калініна, бо не було де його примістити.

— А як же з виконанням плану підготовки розрядників? — І трапилося, як кажуть мисливці, ослічка. Виявляється, обласна рада ДСТ «Спартак» не спромоглася надіслати колективу фізкультури «Ланових» заводу. А як же В. Грановському діяти без аквіліки згорні?

На запитання: чи відомо адміністрації заводу про таке становище, чи звертався спортивний комітет до місцевому профспілки відповідь була безраднісною.

— Грошей немає... Але це ще півбідн. Гірше те, що коли потрібно звільнити спортсменів для участі в змаганнях, керівництво заводу